

# Zítřek

ČESKOSLOVENSKÝ  
OBČASNÍK

www.zitrek.ic.cz

Leden 2008 Číslo 1 Ročník 4



## Znásilněna, ale nezbičována, aneb „spravedlnost“ v Saudské Arábii

Před několika dny byla saúdskoarabským králem Abdulláhem omilostněna dvacetiletá dívka, které hrozilo 200 ran bičem a půlroční vězení. Její provinění? Byla znásilněna! Byla opakovaně znásilněna hned sedmi muži, kteří ji unesli, když se s jedním z nich předtím setkala ohledně vrácení jakési fotografie, kterou mu před řadou let darovala. Setkat se však o samotě s mužem, který není manželem nebo příbuzným, je v Saudské Arábii pro ženu nejen porušením zdejších nepsaných morálních pravidel, ale také přímo trestným činem! Milost pro ženu přišla po celosvětové kampani a mohutných protestech lidskoprávních organizací, ale i tlaku některých vlád. Král Abdulláh každopádně při utlidení milosti ani náznakem nevyjádřil politování, nebo nespokojenost s výrokem soudu. Naopak, soudní rozhodnutí bylo podle oficiálních saúdských vyjádření naprosto spravedlivé. Případ znásilněné ženy, která byla třemi soudci za své „morální provinění“ odsouzena nejprve k 90 ranám bičem, vzbudil celosvětovou pozornost. Oběť strašného činu, která se krátce po něm pokusila neúspěšně o sebevraždu, byla následně potrestána ještě přísněji, neboť se rozhodla mluvit o svém případě do médií, což je v Saudské Arábii zakázáno. Proto dostala nový vyšší trest dvě stě ran bičem a půl roku vězení a její právník, Abdulrahmán Al-Lahém přišel o právníckou licenci a musí zaplatit pokutu. Pachatelé znásilnění dostali nakonec od soudu tresty odnětí svobody ve výši 2–9 let (původní tresty byly 10 měsíců – 5 let). Možnost zbičování znásilněné dívky musela vydat každého demokraticky a pokrokově smýšlejícího člověka na celém světě. Ne tak saúdskoarabskou vládu, která tento rozsudek obhajovala jak v oficiálních komuniké pro světová média tak v prohlášení ministra spravedlnosti. Pořádek založený na tradičním právu Šaría, respektive na jeho krajně konzervativním výkladu, je totiž důležitou oporou režimu wahhabistické absolutní monarchie. Tato odporná středověká instituce nemůže být chráněna a držena při životě jinak než pomocí „středověkých“ právních norem a zvyklostí. Ženy jsou v této, po ekonomické stránce díky ropě prosperující kapitalistické ekonomice patřící mezi nejdůležitější spojence USA na Blízkém východě, obzvláště utlačovanou skupinou. Nemohou volit, jsou prakticky vyloučeny z pracovního procesu, jejich svědectví u soudu není považováno za rovné svědectví mužů a nemůže být použito jako důkaz, nesmí bez manžela, bratra, či otce vycházet z domu, stýkat se s cizími muži, bez povolení mužského příbuzného nemůžou vycestovat ze země, nesmí být v nemocnici prohlíženy lékařem-mužem (bez souhlasu, či přítomnosti manžela, nebo příbuzného), nesmí pracovat jako lékařky, nesmí samy řídit auto nebo jezdit na kole atd. Kromě toho jsou oficiálně považovány za méněcenná stvoření neschopná plných lidských (mužských) kvalit, jak je obyvatelstvu vštěpováno školou, médií, duchovními a politiky. Proč vlastně režim lpí na této mimořádně rozsáhlé a silné diskriminaci žen? Z několika důvodů: zaprvé je diskriminaci žen zaset zásadní rozkol do případné opozice proti monarchii. Mužská část populace má z diskriminace žen

## NEZÁVISLÝ OBČASNÍK LEVICOVĚ SMÝŠLEJÍCÍ MLÁDEŽE

určité výhody dané mužovou nadvládou nad ženou v domácnosti i ve veřejných záležitostech. Zadržet diskriminace žen spadá do tradičního vládnoucího ideologicko-náboženského pohledu, který je jako celek oporou vládnoucí třídy. A zatřetí, a to hlavně, diskriminaci a útlakem žen a úplným zničením jejich svobody je možné podstatně snížit standard svobody i pro všechny ostatní. A to je samozřejmě pro udržení vlády nevolných zkorumpovaných korunovaných pijavic zapotřebí. Spravedlnost v Saudské Arábii má někdy opravdu „zvláštní“ podobu: V březnu 2005 byla do rijádské nemocnice ve strašlivém stavu přivezena indonéská služebná, Nour Miyati. Její tělo bylo poznamenáno dlouhodobým a krutým mučením – poraněné oči, vyražené zuby, nekrosa na prstech rukou i nohou a na pravém kotníku. Zranění byla tak hrozná, že dívka muselo být několik prstů amputováno. Poté, co byla Miyati schopna mluvit, prohlásila, že takto bita a týrána byla svým zaměstnavatelem a jeho ženou. A co se stalo potom? Po svém prohlášení o týrání od šéfa byla indonéská služebná zatčena saúdskoarabskou policií, držena ve vězení bez právníka a možnosti kontaktovat indonéské diplomaty nebo lidskoprávní aktivisty a vystavena psychickému i fyzickému nátlaku. Když těmto hrozným podmínkám podlehla a vydala prohlášení, kterým původní obvinění označila za vymyšlené, byla následně postavena před soud a zde i odsouzena za „pomluvu ctihodného muže“ k 79 ranám bičem! Po velkém tlaku indonéské vlády a lidskoprávních organizací byl po několika měsících rozsudek soudně zrušen a dívka se vrátila do své vlasti. Méně štěstí měl v roce 1996 čtyřicetiletý Abd al-Karim Mara'i al-Naqshabandi, syrského občanství, který pracoval u saúdskoarabského prince Salmana Azize. Byl obžalován z toho, že proti svému zaměstnavateli praktikoval zlá kouzla a čary (sic!). U soudu neměl možnost argumentovat proti tomuto obvinění, žádný svědek obhajoby nebyl soudcem připuštěn, nebyl poučen o svých právech. 13. prosince 1996 nad ním byl vykonán soudem vyneseny rozsudek. Naqshabandi byl v Rijádu popraven! 3. září 1992 byl v al-Qatifu veřejně popraven setnutím hlavy Sadiq Malallah obviněný z rouhání a odpadnutí od víry. Jeho „zločinem“ bylo, že v době své vazby za údajně házení kamenů na policejní hlídku odmítl (navzdory mučení) přestoupit ze své víry na sunitský wahhabistický islám, který je státním náboženstvím země. Malallah byl přitom muslim, ale šitské větve! Tady by se samozřejmě v tomto výřevu soudem posvěceného útlaku a perzekucí mohlo pokračovat, ale základní obrázek byl již podán. Otřesný systém represe zaměřený zejména na ženy, cizince (kteří tvoří nezanedbatelnou část pracovní síly země) a náboženské, či etnické menšiny a otevřeně chránící privilegovanou vládnoucí aristokracii – taková je Saudská Arábie, tento kotkaj středověkého barbarství a vyspělého kapitalismu. Mezi evropskou levicí, která odmítá islamofobii a útoky proti muslimům ze strany svých vládnoucích tříd, se občas najdou takové nešťastné zjevy, které se sice při čtení těchto zpráv uvnitř zachvějí odporem, navenek však žádný nesouhlas neprojevují, mlčí, nebo se i snaží zlehčovat diskriminaci žen a její výše zmíněné brutální projevy. Dělal

ZABÍJ SE A VYHRÁJÍ, ZABÍJ JE A PROHRÁJÍ



tak proto, že sami usilují o politická spojení s reakčními vůdci domácích muslimských komunit, jejichž názory na postavení žen ve společnosti, právo žen na potrat, tělesné tresty vůči ženám a podobně se často moc neliší od postojů inkvizičních tribunálů. To je například případ britského poslance za levicově populistickou stranu RESPECT, George Gallowaye. Jiní se zase domnívají, že zmiňovat se o této věci není „politicky korektní“, zejména v době války a okupace amerického, britského a evropského imperialismu v Afghánistánu a Iráku a v době účelového šíření protimuslimských a protiarabských nálad provládními médii, politiky a akademiky. Jiní zase apelují na multikulturalismus, na úctu a respekt k odlišnosti „muslimské kultury“, kterou bychom prý měli sdílet. To vše je ale naprosto nesprávné a každý poctivý revolucionář musí proti těmto postojům bojovat. Komu patří podpora a pomoc revolucionářů? Muslimské kultuře? Imámům v mešitách západoevropských měst? Vůbec ne! Naše bezpodmínečná podpora platí utlačovaným národům, které jsou vystaveny imperialistické okupaci a plundrování své země. Naše bezpodmínečná podpora platí každému hnutí namířenému proti imperialismu a aktuálně bojujícímu proti imperialismu, má-li alespoň částečně pokrokový charakter. Naše podpora ale nepatří politickému vedení těchto hnutí, ani vládnoucím třídám těchto národů – kapitalistům, statkářům, církvi a jejich politické a vojenské reprezentaci. V žádném případě nejsme ani přáteli „muslimské kultury“, která je stejně jako každá národní, nebo i nadnárodně definovaná kultura směsí kultur proti sobě stojících tříd – směsí prostředků útlaku a prostředků boje proti

útlaku. Proto budeme vždy bránit muslimy před útoky rasistů, politické reakce a sluhů imperialismu ale vždy budeme také odsuzovat všechny reakční prvky oně „muslimské kultury“ o níž multikulturalisté (často bohužel počítání k levici) tak básní. Naše místo je po boku těch, kteří každý ve svém prostředí odvážně bojují proti monarchii, feudálním výsadám, diskriminaci žen, náboženské policii, mučení vězňů, dětem vštěpované nenávisti a jiným ohybným jevům, kterých je, v Saudské Arábii a dalších muslimských zemích zatím velmi, velmi mnoho, neboť se s nimi neměly tu možnost různě vypořádat (i kvůli neustálým zásahům imperialismu) revoluce pracujících. Mlčet o postavení žen (a všech pracujících) v těchto zemích a přestat být jen na okamžik bojovat proti zdejšímu vládnoucím třídám by bylo zradou utlačovaných a vykořisťovaných, neodpuštělnou zradou revolučního antikapitalismu. Nikola

www.revo.cz.cz

## Turecké jednotky v severnom Iraku!

Dlho avizované sa stalo skutočnosťou. Po víkendovom tureckom bombardovaní kurdských dedín na severe Iraku, ktoré si vyžiadalo najmenej jeden život ženy, prišla turecká invázia, ktorá sa uskutočnila v noci z nedele na pondelok. Turecká armáda v sile 300 vojakov, prevažne ľahko vyzbrojených sa usadila v horskej oblasti blízko hraníc. Prešli asi 3 kilometre hlboko na iracké územie. Táto invázia je namierená proti kurdskému povstalcem a ich výcvikovým táborom, ktorí podľa tureckej strany podnikajú zo

Revolution is in, revolution makes free!